

Poština plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

November 1935

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide enkrat na mesec.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. števil. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Ne bomo pozabili naših dragih rajnkih!

Ampak vpisali jih bomo

v Mašno zvezo za Afriko.

Tudi sebe in svoje sorodnike bomo vpisali v to mašno zvezo.

300 svetih maš

se bere vsako leto za člane mašne zveze, bodisi žive ali mrtve. — Članarina za vsako osebo znaša 5 Din, in sicer se plača enkrat za vselej. — Treba je poslati na naslov:

Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1

Brez katekizmov ne gre, ne tu, ne tam v Afriki!

Družba sv. Petra Klaverja tiska katekizme v zamorskih jezikih in jih brezplačno pošilja afriškim misijonarjem.

Kdo ne bi podaril ubogemu pagančku takega »vodnika k sveti veri«? Katekizem v zamorskem jeziku stane 25 Din. Blagoslov pade nazaj, da se ohrani sveta vera v domovini. Zato stori dobronik misijonov dvakratno dobro: širi božje kraljestvo v paganski deželi in utrjuje sveto vero v domovini.

Družba sv. Petra Klaverja za afriške misijone.

Popolni odpustek

za člane družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:
Dne 30. novembra, praznik sv. Andreja, apostola.

vta

Križ na pokopališču. Zamorčki molijo za ljube dobrotnike.

Našli smo sredstvo!

Kakšno? Da kljubujemo krizi, vsaj kar se tiče afriških misijonov.

Vsak misijonski prijatelj vé, da misijoni mnogo trpe od današnje krize. Gotovo je žalosten zaradi tega. Toda — kaj se hoče!

In vendar! Mnogo lahko storiš navzlic krizi, ali prav za prav z a r a d i krize. Ali ni »Mašna zveza za Afriko« ustanova, ki je kakor nalašč za današnje dni?! Za ljudi, ki so sami v denarnih stiskah!

Vsak vpisan član je deležen letno 300 sv. maš in to dokler je živ in še po smrti. Članarina za vsako osebo znaša 5 Din, in sicer se plača samo enkrat. Ta denar pride v prid afriškim misijonom.

Misijonski prijatelj se vpiše in morebiti tudi svoje najbližje sorodnike, drage rajnke. To pove tovarišu, ki se tudi vpiše. Ti povedo zopet drugim itd. Tudi ti, ki to bereš, ne zamudi ugodne prilike: vpiši se in skušaj tudi druge za to pridobiti.

Mnogo takih manjših vsot naraste naposled na vsoto, ki mnogo zaleže ubogim misijonarjem. Vsi se namreč željno ozirajo, ako jim pride od kod pomoč v tej denarni krizi.

In vé, drage duše, ki boste za ta namen izpregovorile dobro besedo pri svojih znancih: Vaše plačilo bo obilno v nebesih.

Prijave in članarino treba poslati na Družbo sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. Vsak član dobi sprejemno podobico.

Zvest vojščak Kristusov.

Pismo p. Kajetana Briani.

To je moje prvo pismo, ki ga Vam pišem ves žalosten. Naznanjam Vam smrt našega priljubljenega predstojnika, prečastitega p. Janeza Pezaj. Vem, kakega pomena so bila njegova dela za Klaverjevo družbo; zato Vam pišem in pa, ker vem, da boste z nami vred molili za tega zvestega božjega služabnika. P. Pezaj je bil odpotoval 10. oktobra na obisk naših katehumenatov, ki leže na zahodu. Najbolj oddaljeni so 240 km od tu. Pri odhodu mi je rekel: »Več dni me ne bo nazaj, zakaj zadevo želim temeljito urediti.« Med drugim je hotel ustanoviti neko karitativno zvezo za stare ljudi, česar dotlej v naših krajih še ni mogel, dasi si je mnogo prizadeval, kot sem pozneje videl iz njegovih zapisnikov. Že je prešlo 14 dni po njegovem odhodu; mene je že začelo skrbeti, kako je ž njim, kar mi piše karto z 28. oktobrom. Oddana je bila v Luju, približno 60 km od tu. Prosil je za brata lajika in zdravila, češ da je bolan. Jaz sem sklenil, da grem z bratom, kar je bilo naravnost od Boga dana misel. Ko sva dospela 40 km daleč, so nama zamorci povedali, da patra neso nama nasproti. To me je pomirilo, ker sem mislil, da gre le za kako lahko obolenje. Žal da ni bilo tako. Prvo besedo, ki jo je izpregovoril ob snidenju, je bila: »Malo je manjkalo, da nisem tam gori umrl.« Čutil sem, kako je tiho in s težavo govoril. Vprašal sem ga, če ga morda ne trese mrzlica, pa je rekel, da ne. Dal sem ga zanesti v našo hišico v Lepo in sem si prizadeval, da razpoznam bolezen. Povedal mi je, da je mnogo trpel ob prenosu. To je bilo zadnje, kar sem ga razumel, druga govornica je bila nerazumljiva. Videl sem, da je to res mrzlica; sumil pa sem, da je ob prenosu od Luju do

Lepo dobil še sončarico. Poskusili smo vsa mogoča sredstva, kolikor so nam razmere dopuščale, toda zaman je bilo vse. Zvečer sem ga izpovedal. Bil je pri popolni zavesti, a govoriti ni mogel. Ponoči se mu je poslabšalo, zjutraj 29. oktobra je začel blesti. Zvečer sem ga dal v sveto olje, 30. oktobra zjutraj ob 3 je izdihnil svojo blago dušo.

Bil je res zvest vojščak Kristusov, ki je padel na bojnem polju. Ukazal sem ga prenesti v Zubeir. Tam počiva sedaj na našem pokopališču kot zvesti angel varih našega misijona.

Stari in betežni ljudje so v njem izgubili svojega očeta in mater. V imenu pokojnika jih priporočam blagim dobrotnikom.

Skrb za bolnike.

Piše p. Oton Braun, benediktinec v Mango (Peramiho).

Toliko bolnikov prihaja, da se resno bojim, da mi v kratkem zmanjka zdravil. In vendar ne bi rad revežev pustil brez pomoči. Tu imamo sedaj prostora za 27 bolnikov; v resnici pa jih je sestra nastanila v bolnišnici do 70, tako da morajo celo po hodnikih ležati. V treh tednih pride naš preč. gospod škof. Pokazal mu bom našo revščino; vendar upam, da bom mogel prihodnjo pomlad zopet kaj zidati. Ni sicer mnogo upanja, ker nam je prevzvišeni mogel nakazati le malo vsoto, ki ni niti tolika, da bi učitelje izplačal ž njo. Zato mi ne preostaja drugega ko da prosjačim; kajti škoda bi bila, ako bi mi tu ne mogli nadaljevati misijona. Bog pozna našo stisko in nam bo pomagal.

Sestra Kunigunda Weber, benediktinka, pa nam pošilja zajemljivo pismo iz bolnišnice v Lituhi (Peramiho):

Povabim Vas, da greste z menoj po naši bolnišnici. V čakalnici, ki je skoro ves dan polna, čaka 40 do 60 pacientov, med njimi mnogo otrok. Na mizi je zloženo vse, kar se čez dan rabi pri bolnikih, zlasti obvezila. Dve sestri bolničarki in 4 pomočnice imajo polne roke dela. Preiščejo bolnike, in kdor ni nevarno bolan, dobi zdravila na dom. Često je treba 20 do 30 injekcij, ki se aplicirajo v sosedni sobi. V drugi sobi čaka druga gruča bolnikov. Nevarno bolni stanujejo v štirih hišicah, ki so zanje opremljene. V prvi leži stari Danijel, ki ima levo roko zlomljeno.

Potrpežljivo jo prenaša v mavcu. V naslednji sobi se neki fant uči zopet hoditi. Imel je nogo zlomljeno nad kolenom. Njegovega tovariša je bila kača pičila. Iz prva se je bilo bati za njegovo življenje; zdaj mu gre na bolje. V naslednjih hišicah stanujejo ženske in otroci. Ženske imajo po večini vnetje pljuč, otroci oslovski kašelj ali ošpice. Nekateri imajo tudi hude rane, ki se tu uspešno

Duhovnik domačin uči ubovega gobovca križ.

zdravijo. Sto metrov od tu je še ilovnata koča za pohabljene in hiralce. Nedavno je hotela neka paganka v ta oddelek, a so ji v bližini hišice pošle moči. Našel jo je neki mož in jo sem prenesel. Nekaj ur potem pa jo je Bog k sebi vzal, ko je bila poprej deležna milosti sv. krsta.

Pred nekaj tedni so nam prinesli neko ženo, ki je imela hudo tuberkulozo. Že prve dni je rekla strežnici: »Najbrž bom kmalu umrla, ker vedno sem prosila mamo Marijo, da bi smela v misijonu umreti.« In res je kmalu potem neke sobote umrla dobro pripravljena.

Vsak dan gledamo toliko revščine in bolečin in bi radi pomagali po svojih močeh. Zato prosimo za zdravila,

ki nam bodo pri misijonarjenju v veliko korist. Zlasti bi radi jodoform, beatin in aspirin. Naj še dostavim, da bi nam zelo ustregli, ako nam pošljete kaj obleke, zaplat, rožnih venčkov itd., da bi ljudem pomagali tudi v drugih potrebah.

Neumorni zidarji.

Apestolski vikarijat Antsirabe.

Težka nesreča je zadela misijon Antanisotsy. Cerkveno zidovje, ki je bilo že več let s tramovjem podprto, se je zrušilo. P. Lanfrancioni, misijonar de la Salette, piše v svojem poročilu, da namerava cerkev iznova pozidati skupno z nekim sobratom, in to navzlic hudi mrzlici, ki ga muči.

Z Vašim plemenitim darom smo mogli naposled vendarle začeti z zidanjem cerkve, na kar smo že zdavnaj mislili. Na srečo sem imel tiste mesece, ko sem bolan ležal in ki so se mi zdeli cela večnost, sobrata misijonarja, ki je mesto mene nadzoroval zidarje.

Poškodovani del cerkve smo zasilno popravili in postavili steno iz bambusa, tako da je nastala na prejšnjem mestu mala lopa. Seveda vetra in viharja in dežja ta lopa ne more zadržati. Vendar imamo v njej zasilno službo božjo. Ubogi Zveličar! Kakšno stanovanje ima! Vsak dan moramo kelih in mašno obleko sproti seboj prinesiti.

Temelje nove cerkve smo postavili tik za starimi. V bližini so jame z ilovko za napravo opeke. Veseli smo, ko vidimo, kako novo poslopje raste iz tal; še bolj bomo veseli, kadar bo dodelano. Pa četudi nas delavci ne stanejo mnogo, je pa materijal zelo drag in to nas zavira. Odložiti pa nismo mogli, ker to bi bila velikanska dušna škoda.

Zdaj smo prišli v zagato. Že dva meseca zapored sem prosil svoje katehiste, naj potrpijo zavoljo plače. Dolgo časa pa ne bom mogel zahtevati takih žrtev od njih, saj se itak komaj preživljajo.

Zato se obračam na Družbo sv. Petra Klaverja in prošim novih darov za našo cerkev. Zelo rad bi dovršil zidavo do 19. septembra, ko je god naše zavetnice Ljube Gospe de la Salette. Notranjo opravo bomo že potem polagoma napravili. Najprej je treba, da spravimo poslopje pod streho. Kajne, da se smem zanesti na Vašo podporo; saj je cerkev v Antanisotsy najbolj važno središče vikarijata v smeri proti Antsirabe in Betafo. Mojih 15.000 kristjanov mi ne more dati drugega, ko dobro voljo in srce.

Priporočam Vam vse svoje misijone, ker želim, da bi ne trpeli pomanjkanja v teh žalostnih časih, zlasti ko je treba vsa sredstva porabiti za zidavo cerkve.

Odmev svetovne krize.

Apostol. vikarijat Bahr-el-Ghazal.

Piše misijonar od Sinov presv. Srca v Wau-u.

Iz obširnih pokrajin Bahr-el-Ghazal-a čujemo tožbe o sedanji krizi, ki je zavladovala po vsem svetu. Do srca nam gre zdihovanje ubogih stradajočih, očitek ljudskih mas, ki zaman iščejo dela, da bi živeti mogli, potem klic na pomoč tistih dobrih ljudi, ki bi zato radi več imeli, da bi mogli drugim pomagati, ki so jim izročeni.

In ali naši misijonski listi ne pozivajo v vsaki številki evropske kristjane k dobroti, da pomagajo rešiti dušno in telesno toliko tistih, ki še niso v pravi veri?! Tudi iz Wau-a smo že večkrat klicali na pomoč v naši veliki revščini. — Zdaj bi radi sezidali semenišče za domačine. Bog nam je kar čudežno pomagal, da smo položili temelj in tudi že nekaj zidu dodelali. Toda — žalostno dejstvo spričuje, da so sredstva izčrpana in da za enkrat ni mogoče z zidavo naprej.

Veliko novih kristjanov, ki so izšli iz naših šol, blodi po temnih mestnih ulicah, kjer so izpostavljeni premnogim nevarnostim. Kako radi bi jih mi spravili na varno v kak zavod. Naš zavod, ki ga nameravamo sezidati, bo sicer priprost, a stane vendarle mnogo denarja.

Deklice, ki so se izprva ustavljale misijonskemu vplivu, prihajajo sedaj prav rade v našo šolo; le škoda, da kmalu ne bomo mogli več sprejemati novih. Ali naj uboga afriška dekleta prepustimo paganom, ali — kar je še slabše — muslimanom?

Tudi za neko malo šolo prosimo podpore, ki smo jo z veliko težavo dozidali. Dve veliki sobi sta polni afriških poniglavčkov! Toda zdaj je tudi ta blagajna izpraznjena.

Imamo tudi gobavce v Kormelanu. Nekoč sem že pripovedoval o njih in o bratu Jozu, gobavcu, ki se šaljivo imenuje »plemenitaš v Kormelanu«. V njegovi koči so se zbirali ti največji reveži, od tu se je širila dušna in telesna pomoč in tolažba, pa če tudi ni bilo drugega, vsaj košček kruha za lačne, beseda ljubezni in resnice za tiste, ki so lačni in žejni pravice.

Danes brata Jozua ni več, umrl je. Vesel je žrtvoval svoje življenje v strežbi za svoje sotrpine gobavce. To nam je povedal tik pred smrtjo. Njegov »grad«, kot je šaljivo imenoval svojo kočo, so zaprli. Danes še stoji kočica kot nema priča nekdanjih dogodkov, daleč vidna po pusti planoti. Le mlad gobavec Fabijan stanuje v njej.

Moji pridni katehisti hodijo od vasi do vasi in pripravljajo pagane na sveti krst.

Toda Kormelan še stoji in v njem stanujejo gobavci, katerih usoda je še bolj žalostna, odkar so izgubili prijatelja in pokrovitelja.

V Wau-u so se namnožile šole in ž njimi delo; le osebje se je skrčilo več ko za polovico. Ko sem nekako pred 5 leti prišel v Afriko, nas je bilo tu 5 patrov, danes sva dva. O Veliki noči nisem mogel obiskati gobavcev, a

šel sem tja prvo sredo po prazniku. Bili so zelo potrti. »Od gladu umiramo, a od nikoder ni pomoči,« tako so mi tožili. Potem je dvignil Karel Zando svoje razjedene roke proti cerkvi in rekel v imenu vseh: »Pa četudi imamo od lakote umreti, mi bomo ostali tu v bližini tvoje cerkvice, ki je tudi naša cerkev. Mi smo pripravljene tu živeti in umreti v Jezusovem imenu.« Ali niso to genljive besede, izrečene od neukega človeka?

Te dni se je v taboru gobavcev rodil otrok. Starši so obljubili, da bodo dali otroka, ako ostane pri življenju, v misijon v vzgojo; zato sem otroka krstil. Mati je ubožca komaj držala v svojih rokah, otrok pa je bil videti zdrav in je jokal na vse pretege. Vprašal sem, zakaj. Mati je vzdihnila: »Lačen je, pater, lačen. Ako mati od lakote umira, od česa naj otrok živi. In ako ga lastna mati ne bo dojila, kje se bo dobila mati, ki bi hotela dojit otroka gobavke?« Besede so me zabodle v srce. Gledal sem pred seboj ne le nebogljenčka, ki ga trpinči lakota, ko je komaj zagledal luč sveta, ampak pred očmi so mi bili vsi revni in nadložni tega kraja človeške bede.

O da bi njih jok in klic na pomoč dosegel tudi Vaše duše, prijatelji in dobrotniki misijonov! Z ozirom na trpljenje teh ljudi, z ozirom na solze otrok in njih rane in bolečine, iz ljubezni do Jezusa, ki je zavoljo nas postal sam kakor izvržek človeštva; in potem iz ljubezni do pokojnega brata Jozua, gobavca, ki je sredi teh nesrečnežev trpel in zanje žrtvoval svoje življenje — usmilite se ubogih gobavcev v Kormolanu!

Dajati in sprejemati.

P. Justin Baumgartner O. S. B. iz nove postaje Isinga v Vzhodni Afriki se zahvaljuje za poslani dar in nadaljuje v pismu:

Kako lepo je to: dajati in sprejemati! Ljubezen je, ki daje, ljubezen, ki sprejema; božja ljubezen pa je tista, ki naposled vse poplača.

Duša, ki je polna požrtvovalne ljubezni, daruje, kar more. Človek, ki je prešinjen od lepote naše svete vere, in ki je doumel velikost božje ljubezni, ki je rekla: »Pojdite po vsem svetu: ne pozna več razločka med narodi in barvo kože. Njegova stalna misel je ta, da bi čimveč ljudi pridobil za Kristusa.

Božji poslanec misijonar sprejema v ljubezni. On ve, da dar ni njegov, ampak da je namenjen za tisoče ovčic,

ki še blodijo po puščavi, a jih upa pripeljati v stajo Kristusovo, da bo kmalu en hlev in en viden pastir na zemlji za vse: rimski papež, namestnik Kristusa na zemlji. Ta misel posebno vpliva na naše nove kristjane v Afriki. Ko sem lansko jesen razlagal mojim ljudem namen združenja v svrhu širjenja vere, in jih pozval, naj k temu društvu pristopijo, da bi še več njih bratov Kristusa spoznalo in ljubilo, so vsi pristopili in vsak nekaj darovali, čeprav so nekateri zelo revni. Nekateri niso imeli niti pare, pa so zato prinesli moke ali drugih daril v naravi in me prosili, naj spravim v denar, denar pa porabim v širjenje sv. vere. Drugi, močnejši, so prišli na delo, da so si z žulji svojih rok prislužili pristopnino. Navdušeni so me prosili, naj jih ne pozabim zapisati in naj njih znesek pošljem svetemu Očetu, da bo poslal še novih misijonarjev v paganske dežele.

Kratka misijonska poročila.

P. Doeswijk, misijonske družbe sv. Jožefa, Kamerun, piše: Ne morem Vam z besedo povedati, kako sem Vam hvaležen za dobroto, ki ste mi jo izkazali. Kadar je sila največja, je božja pomoč najbližja, to je res. Nova streha je cerkvi v kras. In kako potrebna je bila! Staro streho smo kar v celoti vrgli s poslopja, da smo prištedili na času. Nihče ni bil pri tem ranjen. Le čuditi se je, da je ta streha mogla vzdržati moč viharjev, ki so bili v preteklem letu tako hudi. Sv. maša se je nekaj nedelj vršila na prostem in nas dež ni nič nadlegoval. Ko bo nastopilo suho vreme, bomo pločevino pobarvali in stene pobelili. Kor smo postavili in tudi veliki oltar zopet stoji. Dva stranska oltarja in obhajilna miza še čakajo, da jih popravimo. Pobarvali bomo tudi okna in zvonik, tako, da bomo imeli potem res krasno cerkev.

Zopet ste mi poslali lep dar za zidavo nove cerkve v gozdni šumi in za vzdrževanje katehista.

Največja cerkev zunanjih postaj bo v Mbonge. Materijal za zidavo že imamo; ljudje bodo radi po-

magali pri delu. Nekatere redovnice v domovini goreče molijo za moj misijon, mi pa delamo s polno paro. Tem dobrim redovnicam bom povedal o Vaši dobroti in pomoči in jih naprosil, da bodo molile za dobrotnike Vaše Klaverjeve družbe. Tudi tu bomo za Vas molili. Moj duhovni tovariš in jaz se Vas vsak dan spominjava v molitvah in pri sv. maši. Jaz bom vsako leto opravil eno sv. mašo za Družbo sv. Petra Klaverja, drugo pa zato, da bi bila kmalu proglašena med svetnike božja služabnica Marija Terezija. Obe sveti maši bom opravil v namen Vaše družbe.

Msgr. Domen od Belih očetov, apostolski vikar v Mwanzi: Zidava malega seminarja v Nyegeri, kjer se mnogo Vaših varovancev pripravlja na duhovski stan, lepo napreduje. Njeg. ekselenca msgr. Hinsley, apostolski delegat, je bil tako prijazen, da je prišel na slavnost, ko smo polagali temelj za kapelo. Jezero Viktorija je le 20 minut oddaljeno. Dečki se tam radi kopajo in love ribe. Rib je tam vse leto dosti.

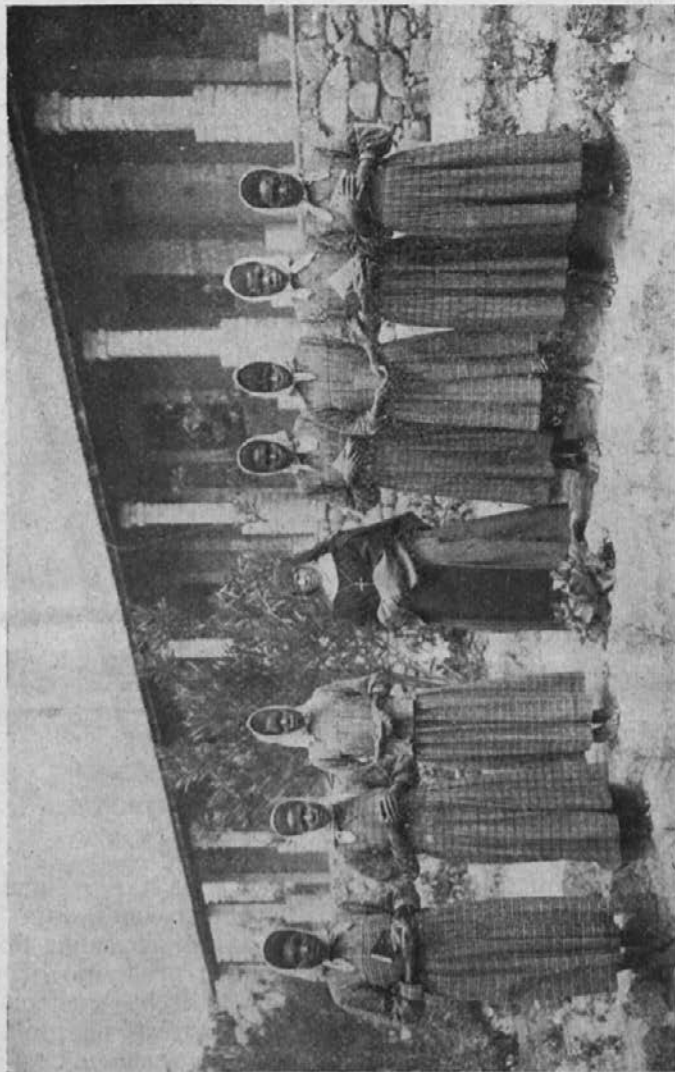
Zveličavna rana.

Piše sestra Felicijana, misijonska sestra Dragocene Krvi.

»Nabirajte si zakladov, ki jih ne ugonobi ne rja in ne snedo molji!« Te besede je zlasti dobro umela ena naših krščenk, 17 letna zamorska deklica. Bila je uboga sirota brez očeta in matere. Dokler je bila zdrava, je živela pri sorodnikih ter si z delom svojih rok služila vsakdanji kruh. A ko je zbolela za osepnicami, je nihče ni maral več pod svojo streho. Vsa onemogla se je trudoma privlekla do misijonske postaje; iz strahu pred nalezljivo boleznijo ji nihče med potjo ni ponudil požirka hladne vode ali koščka kruha. Sprejeli smo jo v misijonsko bolnišnico, kjer je v posebnem oddelku dobila najskrbnejšo postrežbo. Kmalu je okrevala; a ker tako sama in od svojcev zapuščena, je želela ostati pri nas. Na vso moč se je trudila, skazati se hvaležna za prejete dobrote. Bila je res blago, dobrosrčno dekle, velika opora misijonskim sestram pri strežbi bolnikov, katere je s svojim milim pogledom in prijaznimi besedami liki solnčni žarek znala razvedriti in potolažiti. Med tem časom je spoznala in vzljubila tudi krščansko vero ter pri sv. krstu prejela ime Ksaverija. V svoji hvaležnosti je vedno mislila na to, kako nas s kako uslugo iznenaditi in oveseliti.

Prigodi se pa, da je zbolelo veliko zamorcev za neko čudno boleznijo. Bolniku so se napravili po celem životu veliki tvori in ostudne rane. Kmalu je bila bolnišnica polna teh revežev. Ksaverija je bolniški sestri pridno pomagala bolnikom čistiti rane in jih obvezovati, kar je storila vselej z izredno nežnostjo in spretnostjo. Nekoč pride v bolnišnico zamorec s prav veliko rano, v kateri so se že zaredili črvi. Globoko je pretresel Ksaverijo pogled na ubogega črnca in čez nekaj časa je postala zelo zamišljena. Naposled vpraša sestro, je li mogoče s tako strašno rano priti v nebesa? Začudena ji odvrne sestra: »Seveda; in če dobimo tako rano v službi krščanske ljubezni in človekoljubja, so nam nebesa gotova.« Ustnice mlade Ksaverije so šepetale tiho molitev in čez nekaj časa pravi odločno: »Tudi jaz si želim take rane, ki naj mi zagotovi nebesa.«

Preteklo je nekaj mesecev. Ksaverija se je med tem omožila z nekim zidarjem, bivšim misijonskim gojencem. Oskrbeli smo ji doto, kar si je tudi pošteno zaslužila. Stanovala je s svojim možem v čedni, pobeljeni koči. Srečno je bilo njuno življenje, kajti zamorec je z malim zadovoljen.

Zamorska dekleta, ki se pripravljajo na redovni stan.

Tedaj pa ji pošlje Bog težko poskušnjo; njena nekdanja molitev je bila uslišana. Naredila se ji je globoka in ostudna rana in sicer ravno na onem mestu, kakor nekoč njenemu varovancu. Sprejeli smo jo v bolnišnico, kjer je s svojo potrpežljivostjo dajala vsem najlepši zgled. Pogosto je dejala: »Kako se veselim, da si morem s svojo rano za-

služiti nebesa.« Umrla je po dolgotrajnih mukah, udana v voljo božjo, z veliko nežnostjo poljublja sve te petere rane Jezusove. Njen grob krasi vrtnica, podoba njenega trpljenja in ljubezni. Njena duša pa je pohitela v nebesa, kamor je tako hrepenela. Gotovo je zaslišala pred nebeškimi vrati besede božjega Odrešenika: »Pridi, blagoslovljena mojega Očeta in posedi kraljestvo, ki ti je bilo pripravljeno od začetka; kajti bolan sem bil in ti si me obiskala in mi stregla.«

Paganski deklici z obročki, ki veljajo pri zamoreh kot najlepši okras.

Požrtvovalnost sester zamork.

Piše s. Emilijana, misijonarka v Južni Afriki.

Naš misijon se čudovito lepo razvija, za kar se imamo zahvaliti sestram domačinkam. Po njih prizadevanju je mnogo umirajočih otrok krščenih, pa tudi odraslih. Bolnike iščejo kar po kočah in v ta namen prehodijo hribe in doline. Hribi so tako strmi, da se je treba oprijemati grmovja in drevesnih debel, ako nočeš zdrčati navzdol.

Včeraj sta bili dve sestri od jutra do večera na takih potih. Nastopila je gosta megla in noč se je bližala. Bila sem v strahu, da bosta zgrešili pot ali padli v kak prepad. Vendar sta se o pravem času prikazali njih beli postavi iz megle. Ko sem jih vprašala, zakaj tako pozno, sta mi odgovorili, da so jima ljudje pripovedovali, da tam daleč nekje nekaj otrok umira. Zato sta šli tudi tja pogledat, če je res smrtna nevarnost. Neko malo deklico sta takoj krstili na ime Marija. Sestri pa sta bili tako utrujeni, da sta

se komaj držali pokonci, kajti dan je bil posebno vroč in soparen.

Nekaj podobnega je doživel tudi misijonar iz sosedne postaje. Poklicali so ga k umirajoči ženi visoko v hribe. Treba je bilo prekoračiti mnogo gričev in ker njegov konj ni mogel hoditi po tako ozki stezi, je moral konja pustiti zadaj. Vročina je bila taka, da je misijonarju slabo prihajalo. Moral je leči pod drevo. Toda misel na ubogo umirajočo ženo, ki željno pričakuje poslednjih tolažil sv. vere, mu je dala novih moči. Vstal je in šel dalje. Toda kmalu ga je vročina zopet tako zmučila, da je mislil, da bo obnemogel. Mislil je, da ga bo zadela sončarica in da bo moral sam umreti v tej samoti. Že se je hotel obhajati s sveto hostijo, ki jo je imel pri sebi za umirajočo ženo, ko pridejo po poti neki domačini. Pomagali so mu do bližnje naselbiné, odkoder ni bilo več daleč do umirajoče žene. Postregli so mu s svežim mlekom in ga okrepčali, tako da je mogel do bolnice, ki jo je spovedal in obhajal. Kmalu na to je žena mirno umrla. Pater se je nekoliko odpočil in šel potem nazaj do tam, kjer je bil pustil konja. V misijon je prišel pozno ponoči.

Sestri sta mi pripovedovali o sebi nekaj podobnega. Nogi sta ju pekli kakor ogenj; ena izmed njiju še vedno šepa, glava ju je bolela vsled vročine, oči so jima bile rdeče, tako da sem se ustrašila, ko sem ju zagledala. Ko pa sem ju milovala, sta odgovorili, da je pač treba kaj žrtvovati se. »Kaj je storil Jezus za nas? Ali mi ne bomo zanj nič storili?« sta rekli.

Sestre ves dan trdno delajo, a še nikdar nisem čula od njih trpke ali nepotrpežljive besede. Celu orjejo na polju, kar je zelo težko delo v teh goratih krajih. Poleti ob hudem delu se je primerilo, da je zvečer katera rekla še pred časom. »Mati, ali smem v posteljo? Preveč sem trudna, da bi mi jed dišala; komaj se držim na nogah, nič več ne morem.« Težko mi je pri srcu, a ne morem pomagati, ker denarja ni, da bi najeli moškega za taka dela. Le toliko pride kdo, da vole vpreže, ker se voli ne dajo sestram vpregati. Moramo pač skrbeti, da si vsaj deloma služimo same svoj vsakdanji kruh.

Pa navzlic trdemu delu se počutijo sestre zamorke tako srečne pri nas, da se vedno več zamorskih deklic oglašajo za sprejem. Večina njih mora poprej izbojevati trde boje, ker se sorodniki na vso moč upirajo, da ne bi šle v samostan; toda s pomočjo milosti božje premagajo vse ovire. Kako lep zgled za posnemo so te dobre črne sestre!

Nekega dne sem našla med podobicami, ki sem jih imela razdeliti med svoje ljubljene zamorce, podobico Marije Terezije Ledochowske. Bila je sicer oguljena, vendar sem ob pogledu nanjo občutila v srcu nekaj kakor zaupanje in veselje. Položila sem jo v svojo najbolj dragoceno knjigo: Redovna pravila. Zjutraj po sv. obhajilu sem odprla knjigo, da bi odmolila, kakor običajno, ponovitev obljube. In zopet sem začutila v srcu globoko ginjenost. Rekla sem na tihem: »Terezija, Ti si tako zelo ljubila naše zamorce, pomagaj nam sedaj in izprosi pri Bogu, da tu v Porto Amelia vstopi vsaj nekaj deklic v naš internat. Ako nam to storiš, Te bomo imele za svojo posebno varhinjo in Te še bolj ljubile.« Začele smo devetdnevnic. Ko sem ob koncu devetdnevnic stopila iz kapele, so mi prišli naproti oče in mati s svojo osemletno hčerko v sredi. Vprašala sem jih, kaj žele in če so bolni, da bi jih bila peljala v sprejemnico, kjer je naša sestra bolničarka pregledovala revne bolnike.

»Ne, ne. Nismo bolni,« so mi odgovorili, »ampak čuli smo, da zbiraš deklice za tvojo vero.«

»Res je,« sem odgovorila. »In mnogo bi jih rada.«

»Mnogo jih nimamo. Ta je najina edinka. Vzemi jo in stori iz nje, kar veš in znaš: tvoja je.«

»Katere vere pa ste?«

»Mohamedanske. Midva ne moreva prestopiti v drugo vero, ta hčerka pa je zdaj tvoja in jo lahko zapišeš v svojo vero.«

Ne morem povedati, kako sem bila vesela. Vrnila sem se v cerkev in pokleknila pred tabernakelj in pred Marijin tron

in sem tiho, a iz globine srca molila: »Hvala Ti, Marija Terezija! Kako lepo in hitro si me uslišala.«

V naslednjih 6. mesecih smo sprejele mnogo otrok in pet mohamedank. Ali ni res Marija Terezija njih zaščitnica? Zato Vas lepo prosim, pošljite nam večjo njeno sliko, da jo bomo obesili na šolsko steno kot svojo ljubo zaščitnico.

Mati Hedviga, mis. sestra, Mocambique.

Naš delavec, ki je še pagan, je začutil pred tremi meseci zelo hude bolečine v levi nogi, tako da je bil za delo nesposoben. Obiskala sem ga in videla, da je bilo bolno mesto močno zateklo in trdo. Dala sem možu podobico pokojne grofice, da jo je položil na bolno mesto, in sem mu priporočila, naj skozi devet dni prav zaupljivo moli k pokojni grofici. Tudi me sestre smo opravljale devetdnevnic. Sedmi dan sem ga obiskala, pa še ni bilo videti nikake izpremembe. Pri sebi sem imela mazilo, ki ste nam ga bili Vi poslali. Namazala sem mu bolno mesto in položila podobico poleg in prosila pokojnico, naj nas usliši. Takoj je mož rekel: »Zdaj se pa že premika,« namreč kri, ki je bila doslej kakor da se je strdila. Hvala Bogu in božji služabnici Mariji Tereziji. Ko sem odhajala, so me domači prosili, naj še molimo za bolnika. Opravile smo še eno devetdnevnic. Par dni potem je mož že delal. Je še pagan, a hodi vsak dan k sv. maši. Prepričan je, da sta ga ozdravila ljubi Bog in pokojna Marija Terezija, ker sicer bi bil umrl. Zato pa, pravi, da mora sedaj v cerkev hoditi. Tudi svojo ženo da bo pripeljal v cerkev, kakor hitro bo imela obleko za to.

N. S., misijonska sestra v Afriki.

In potem?

Mlad človek rad sanja o svoji bodočnosti. Slika si jo v kolikor moč lepih in zlatih barvah.

Biti učen, bogat, ljubljen, slavljen — o, to je višek blaženosti. In potem?...

Takole je rekel sv. Filip Neri nekemu, ki mu je tudi razlagal svoje bodoče življenjske načrte: »In potem?... Potem boš tudi ti umrl in konec vsega je smrt. In potem?... Potem pride večnost...«

Morda je ljubi Bog položil tudi v tako dušo redovniški poklic, ki stremi samo po minljivi in svetni slavi. Pa ta duša tega klica ne sliši, prav zato ker se boji, da velja njej. »Kaj,« pravi »take zmožnosti in take talente kot jih imam jaz, naj zakopljem za samostanski zid?«

Duša draga, morda misliš tudi ti tako. Ali že poznaš poklic pomožne misijonarke za Afriko? — Ako čutiš, da te kliče Bog v redovni stan, glej, v tem misijonskem poklicu zamoreš udeleževati vse svoje zmožnosti in talente. In lahko si prepričana, da te bo ob smrtni uri tolažila sladka zavest: svoj talent nisem zakopala in sedaj mi je prihranjeno večno plačilo v nebesih.

Več, kot da žrtvuješ samega sebe za rešitev duš, ne moreš storiti.

Knjižica »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«, te bo o tem natančneje poučila. Dobi se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica št. 1. Cena 4.50 Din. Narochi si jo še danes.

Naše slavnosti.

Ljubljana, 15. septembra. Danes smo obhajali cerkveno slavnost v čast sv. Petru Klaverju, velikemu apostolu zamorcev in varuhu naše misijonske družbe sv. Petra Klaverja.

Zjutraj je bila v jezuitski cerkvi sv. Jožefa sv. maša. Zvečer ob pol osmih pa je bila misijonska pridiga, katero je imel prečastiti g. dr. Pogačnik. Po pridigi slovesne pete litanijske in blagoslov.

Prečastiti g. govornik je živo orisal velike potrebe afriških misijonov in pa našo dolžnost, pomagati jim. Zakaj, afriški misijoni so res najrevnejši, pa tudi najbolj plodonosni izmed vseh misijonov. Kako številna so spreobrnjenja zamorcev v Afriki, pa tudi kako živa in goreča njih vera po svetem krstu. Sveti Peter Klaver je bil prvi apostol zamorcev. Z lastno roko je krstil 300.000 zamorskih sužnjev. Bog pa je hotel, da njegovo delo ne zamre. Zato je navdihnil v srečo blage poljske grofice Marije Terezije Ledochowske misel, da ustanovi posebno družbo za afriške misijone in oprostitev zamorskih sužnjev, katera se imenuje Družba sv. Petra Klaverja. Marija Terezija je vse svoje moči in talente darovala za rešitev duš ubogih zamorcev. Pa še tudi sedaj po smrti jih ne pozabi. S svojo priprošnjo pri Bogu pomaga vsem; črnim pa tudi belim. Ko beremo »Odmev iz Afrike«, se nehote čudimo nad številom raznih uslišanj, katera se go-dijo na njeno priprošnjo. Pred kratkim se je zgodilo na njeno priprošnjo zopet izredno uslišanje. Na smrt bolna žena nekega zdravnika je zopet ozdravela, ko so se zaupno zatekli za pomoč k služabnici božji Mariji Tereziji. (Prip. ured. Natančneje o tem bo v eni prihod. številki »Odmeva«). Delo, da se proglasi Marija Terezija za blaženo, šepo napreduje. Upajmo, da jo sveta Cerkev kmalu povzdigne do časti oltarja. Njena ustanova, Družba sv. Petra Klaverja pa procveta dalje v slavo božjo in rešitev duš ubogih zamorcev. Pomagajmo tudi mi pri tem lepem delu. Bodisi da naročimo njene misijonske liste »Odmev iz Afrike« in »Zamorček«, bodisi da z milodari pomagamo ubogim afriškim misijonom.

Vsem misijonskim prijateljem, ki so obiskali lepo misijonsko pobožnost in prispevali svoj dar, izrekamo prisrčni »Bog povrni!«

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košček, Ljubljana.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čeč.

Dosmrtni

naročniki!

Kdor želi postati dosmrten naročnik »Odmeva« ter ostati misijonu zvest do groba, naj plača **enkrat za vselej Din 300** —. Kdor zamore, vsakemu toplo priporočamo. Tako ne boste imeli nič več skrbi, kedaj bo treba obnoviti naročnino. Afriški misijonarji pa bodo vse življenje za vas molili.

Kako podpiramo misijonske naprave?

Ako kot podporniki pristopimo k Družbi sv. Petra Klaverja.

Kaj se pravi biti podpornik Družbe sv. Petra Klaverja?

S svojim vsakoletnim prispevkom 5 Din podpirati naprave te družbe v prid afriškim misijonom.

Katere prednosti uživajo podporniki Družbe sv. Petra Klaverja?

Deležni so mnogih odpustkov in vseh sv. maš, sv. obhajil, molitev in drugih dobrih del afriških misijonarjev in misijonskih sester kakor tudi krščanskih zamorcev.

Kje najdemo natančnejša pojasnila o delovanju in duhovnih prednostih podpornikov? V »Pravilih za podpornike«, katere pošilja Družba sv. Petra Klaverja na željo brezplačno.

Odpustki.

Podporniki Družbe sv. Petra Klaverja morejo dobiti sledeče popolne odpustke pod navadnimi pogoji:

Na dan sprejema. — Ob smrti uri. — Ob vseh praznikih sv. apostolov Gospodovih. — Na praznik sv. Treh kraljev, 6. januarja. — Na svečnico, 2. februarja. — Sv. Benedikt zamorec, 3. aprila. — Praznik Marije Matere dobrega sveta, 26. aprila. — Na binkoštno nedeljo. — Praznik Dragocene Krvi, 1. julija. — Praznik sv. Petra Klaverja, 9. septembra. — Marija, rešiteljica jetnikov, 24. sept. — Sv. Terezija Velika, 15. oktobra.

Kdor želi natančnejših podatkov, naj se blagovoli obrni na Družbo sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.

